De betekenis van de menselijke strijd

10 april 1970
lezing 181

"Gegroet, jullie die me horen en degenen die hier vanavond niet zijn, maar deze woorden lezen. Moge deze lezing je weer helpen bij de grote menselijke strijd om de vervulling en de betekenis van je leven te vinden.

De menselijke strijd is heel immens *omdat je moet leren omgaan met het feit dat je bewustzijn afgescheiden is.* De werkelijkheid die je als menselijk wezen op dit menselijk niveau ervaart, is een oneindig fragmentarisch aspect van de hele werkelijkheid. Ze is zelfs volledig uit zijn verband getrokken. Als je bewustzijn niet verbonden is met de diepere betekenis der dingen, moet je leven een strijd zijn. Dat geldt minstens tot op zekere hoogte voor ieder menselijk wezen. Want zelfs de meest bewuste en ontwikkelde personen hebben tijden dat ook zij verloren raken in de mazen van hun eigen afgescheidenheid en gebrek aan begrip.

Het probleem is dat juist het verstand dat je ter beschikking staat en waarmee je probeert de dingen te begrijpen, even fragmentarisch is als de werkelijkheid die dit verstand geacht wordt te overstijgen. Dit lijkt inderdaad een onoverkomelijke hobbel. De strijd is dus in feite: hoe kun je je waarnemingen, je bewustzijn zo uitbreiden dat je de betekenis achter de verschijningsvormen te pakken krijgt.

De mens houdt iedere keer weer de verschijningsvorm voor de oorzaak of de wortel. Hij moet moeizaam, door zijn eigen persoonlijke groei, leren herkennen wat de oorzaak is en wat het gevolg; wat werkelijkheid is en wat verschijningsvorm. Dit diepere en altijd ook bevrijdende

begrip van het leven kan enkel worden bereikt door persoonlijke confrontatie met jezelf. Nooit door theoretisch speculeren en filosoferen. Enige algemene concepten zijn echter absoluut noodzakelijk, want zij geven je de middelen om uiteindelijk gesloten deuren open te maken. Hoe kun je je bewustzijn vergroten als je niet een aantal nieuwe en verder reikende levensmogelijkheden uitprobeert? Als je een wetenschapper bent, kom je op dezelfde manier tot nieuwe bevindingen. Je gaat dan altijd uit van nieuwe gezichtspunten die je een tijdje alle kans geeft en serieus overweegt. Als je vooronderstelling verkeerd blijkt te zijn, heb je niets verloren. Je legt haar terzijde en probeert opnieuw een alternatief om een dieper begrip te verkrijgen. Als je het juiste antwoord vindt, wordt de veronderstelling een feit, een ervaringsfeit. Met de ontwikkeling van het menselijk bewustzijn is het niet anders.

In de loop van deze lezingen heb ik af en toe aspecten van de scheppende substantie genoemd. Maar wat ik er ook over zeg, de pracht en de waarheid ervan kunnen niet beschreven worden. Elk woord klinkt hol in vergelijking met de feitelijke werkelijkheid. Toch kan op dit moment voor een paar van jullie mijn poging om een aantal aspecten ervan te verwoorden precies zijn wat nodig is om persoonlijk iets van deze waarheid te ervaren, tenminste voor zover dat menselijkerwijs mogelijk is in een bepaald stadium van je ontwikkeling. Laat me dus nog eens proberen woorden te vinden die een stukje van deze bron van alle leven kunnen laten zien.

De scheppende substantie is de meest krachtige energie. Het is de meest vruchtbare levensstof die je je kunt voorstellen. De scheppende levensstof kan oneindig kneden en vormen en het creëert alles wat het bewustzijn zich ook maar kan voorstellen en in denken, voelen en willen kan uitdrukken. Dit weten en ervaren betekent verbonden zijn met de almaar doorgaande scheppingsprocessen en die zijn toegankelijk voor alle levende schepselen. Dit te weten betekent dat je de sleutel bezit met betrekking tot de menselijke strijd.

De levensstof ‘gehoorzaamt’ aan wat het bewustzijn aangeeft, net als klei in de handen van een pottenbakker. Het enige verschil is dat de levensstof een levend, bewegend, energetisch proces is dat zijn eigen onveranderlijke wetten heeft, die zich altijd actief manifesteren. De scheppende levenssubstantie is net zo levend als het bewustzijn dat er vorm aan geeft.

Iemands totale bewustzijn - inclusief alle niveaus van onbewuste wil, houdingen, gedachten en gevoelens - bepaalt de levenservaring, die voor de afgescheiden, onbewuste mens een grillig lot lijkt. Wanneer de mens zijn eerste stappen zet op de weg van zijn evolutie, wordt op het meest primitieve niveau dit grillige lot toegeschreven aan de even grillige wil van een godheid die ver van het individu verwijderd is. Als de ontwikkeling verder gaat verloopt het in grote lijnen ongeveer zo dat de goddelijke scheppende geest niet meer opgevat wordt als een entiteit buiten het individu, maar als een kracht die binnenin gevonden moet worden; dan is het grillige lot dat de mens vreest, zijn eigen onbewuste. De krachtige stromen en houdingen die zich nog aan de bewuste waarneming onttrekken, roepen evenveel angst in een mens op als de ver van je afstaande autoriteit van een straffende god. Vanaf dat stadium moet hij zich op zijn verdere pad bezighouden met het tot stand brengen van de verbinding om zo weer zijn lot in eigen hand te krijgen.

De stadia tussen de éne pool - je lot toeschrijven aan een ver verwijderde god - en de andere pool - verbonden zijn met je tot nu toe onbewuste processen en bepaaldheden - zijn zeer uiteenlopend. Eén ervan is bijvoorbeeld de materialistische blindheid waarbij alleen dat wat gezien en aangeraakt kan worden, bestaat, terwijl al wat verder buiten je controle gebeurt, ‘toeval’, ‘geluk’ of ‘pech’ is. Dit verschilt wezenlijk niet veel van het concept van de ver verwijderde god die welbewust andermans lot bepaalt, ook al is deze god liefde, mededogen en wijsheid. Het punt is dat je in beide gevallen hulpeloos bent en niet verantwoordelijk voor je eigen lot en ervaringen en dat je je totaal niet bewust bent van het hoe en wat van de oorzaken ervan. Het ontdekken van dat ‘hoe’ en ‘wat’ is misschien het meest betekenisvolle keerpunt in de ontwikkelingsgeschiedenis van een entiteit. Je kunt met nauwkeurigheid stellen dat hierin het verschil zit tussen lijden en vrede, tussen hulpeloosheid en zelfbepaling, tussen kinderlijke afhankelijkheid (of dat nu van een autoriteit is of van het toeval of geluk) en autonomie, tussen een leven met en een leven zonder angst.

Zoals jullie, die serieus betrokken zijn in dit padwerk, weten, is deze weg niet gemakkelijk. Het betekent dat je veel dingen moet leren zoals nieuwe houdingen en nieuwe aspecten van jezelf. Bovenal betekent het dat je je altijd aanwezige weerstand overwint om je nieuwe manieren eigen te maken om met het leven en jezelf om te gaan. Het betekent dat je oude evenwichtsstructuren afbreekt en nieuwe tot stand brengt. Het

betekent dat je je onjuiste dualistische denkbeelden op een emotioneel niveau bij elkaar brengt en dat je zaken die je ten onrechte tot één geheel gemaakt hebt, uit elkaar haalt. Je moet nooit ophouden verder te zoeken, nieuwe wegen uit te proberen, opdat je niet weer in de oude wanhoop terecht komt van afgescheiden te zijn van je innerlijke werkelijkheid. Deze wanhoop kan in het verleden onbewust geweest zijn en kan zich op zulke indirecte manieren gemanifesteerd hebben dat ze niet herkend kon worden. Maar als de entiteit groeit, word je je zulke onbewuste, verdrongen emoties scherp bewust, ook al ontgaat je in het begin de diepere betekenis ervan.

Iedere keer als je iets meemaakt dat je niet kunt begrijpen, geef je misschien niet meer de buitenwereld de schuld (bijvoorbeeld God, het lot, het leven, het toeval, andere mensen enz.) maar je bent op dit punt nog even bang voor je eigen onbewuste en nog ontoegankelijke processen. Hoe meer afgescheiden je bent, hoe minder werkelijk je onbewuste lijkt. Het is moeilijk te geloven dat er iets in je is dat in grove tegenspraak is met datgene wat je bewust wilt, waar je voor staat en in gelooft. Naarmate het onverbonden zijn dieper gaat, lijken de zichtbare wereld, de gevolgen des te meer de enige werkelijkheid te zijn en bestaat er niets anders voor je. Alleen als je je geleidelijk aan meer bewust wordt van je binnenwereld doordat je in plaats van er luchtig over heen te stappen, bepaalde houdingen, reacties en emoties van jou gaat herkennen voor wat ze werkelijk zijn, pas dan wordt de binnenwereld werkelijker. Je moet je evenzeer bewust worden van deze innerlijke wereld met al haar destructieve houdingen, primitieve redenaties en zelfvernietigend streven, als van je positieve houdingen en strevingen die je óók bezit. Het lijkt paradoxaal, maar hoe meer je je van dat alles bewust wordt, hoe zekerder je je voelt en hoe meer je heel wordt. Hoe meer de splitsing aan de oppervlakte komt, hoe minder pijnlijk ze zal worden, minder conflicten zal opleveren en dan zullen ook minder ongewenste ervaringen op je weg komen. Dan zul je duidelijk zien dat jouw ongewenste ervaringen geheel en al het gevolg zijn van dit verborgen conflict tussen twee niet verenigbare houdingen. Eén kant daarvan is voor je verborgen zodat die een grotere macht heeft om je scheppende levenssubstantie te bepalen en vorm te geven. Je bewustzijn krijgt de kans niet om met dat innerlijk conflict om te gaan en daardoor blijft het misgaan.

De vraag die dan opkomt is: waarom houd je dit alles buiten je bewustzijn? Als je dat niet zou doen, zou je werkelijk prachtige

levenservaringen voor jezelf kunnen scheppen. Wat zit jou dan in de weg om goede ervaringen, vervulling, plezier, rijke ontplooiing echt te *willen*? Het ligt voor de hand dat je, vooral als je nieuw op dit pad bent, zult zeggen dat dit belachelijk is. Je zult er van overtuigd zijn dat niets in jou goede ervaringen in de weg staat, dus moeten andere factoren buiten jezelf daarvoor verantwoordelijk zijn. Diegenen van jullie die zichzelf wat dieper en verder onderzocht hebben, zijn zich er - eerst slechts bij vlagen - bewust van geworden dat je het echt zelf bent die deze of gene vervulling afwijst waar je zo wanhopig naar verlangt en waarvan je denkt dat je het echt wilt.

Er bestaat een goede manier om jezelf te toetsen, namelijk wanneer je diep in jezelf met overtuiging en beslistheid woorden van de volgende strekking spreekt:

"Ik wil mijn leven uitbreiden. Ik wil volkomen liefde en het hoogste genot ervaren zonder enige negativiteit of blokkade. Ik wil mijzelf volledig in liefde geven. Ik wil gezondheid, vervulling en overvloed op ieder levensterrein. Het *is* mogelijk zo'n rijk en goed leven te hebben. Ik ben bereid evenveel aan het leven te geven als ik wens te ontvangen. Ik wil het leven niet bedriegen door stiekem meer te willen dan ik bereid ben te geven. Ik wil alle onechtheid, alle zelfzucht en egoïsme, negativiteit en destructiviteit van me afschudden, hoe moeilijk dat eerst ook mag lijken. Ik wil alle illusies die ik over mezelf heb, laten vallen, want dat moet de prijs zijn die ik bereid ben te betalen om zo'n rijk leven te kunnen leiden. Ik wil de valse schaamte, trots en ijdelheid overwinnen, die maken dat ik me achter pretenties verschuil. Ik wil de subtiele oneerlijkheid waarbij ik mijn gemakzucht niet onder ogen wil zien, laat staan veranderen, loslaten. Ik wil mijn klagerige houding afgooien zodat ik mijn scheppingskrachten niet meer kapot maak en mijn leven benut. Mijn eigen geluk kan en zal een factor zijn die bijdraagt tot het geluk van anderen. Ik ben bereid de verdedigingen van mijn ego en al mijn negativiteit te laten vallen, om zo het beste te geven en te ontvangen. Ik ben bereid om moeilijkheden onderweg te accepteren, want ik weet dat ik door ze te overwinnen in staat zal zijn het goede van het leven te ontvangen. Ik ben bereid eraan te groeien in plaats van er kinderlijk over te klagen alsof iemand anders het mij heeft aangedaan. Mijn zelfmedelijden en overdreven angst zullen overwonnen worden, het zijn manipulatieve trucs van mijn kinderlijke denken in de hoop dat ik het leven niet hoef te accepteren zoals het is."

Alleen vanuit deze geestesgesteldheid zul je de ware aard van het leven ontdekken en niet de misvormde uitdrukking ervan die voortkomt uit je eigen negativiteit. Als je dergelijke woorden in jezelf zegt en je heel aandachtig naar de respons van je diepste innerlijke zelf luistert, zul je gegarandeerd enige terughoudendheid bemerken. Hoe fijner je afgestemd bent op je innerlijke reacties, hoe duidelijker je je innerlijke terughoudendheid zult horen en waarnemen.

Deze terughoudendheid kan de vorm aannemen van ongeloof: “O nee, dat is niet mogelijk, dat kan niet. Dat zijn alleen maar wensfantasieën.” Als zo’n respons doorkomt, beantwoord die dan met: “Nee, dit is geen wensgedachte want ik wil niet dat dit mij als een magische gift overhandigd wordt. Ik ben bereid de prijs ervoor te betalen. Ik ben bereid mijzelf diepgaand in te zetten voor een volledig leven en evenveel te geven als ik wens te ontvangen. Ik ben bereid zoveel aan het leven te geven dat ik ook niet vleiende en ongewenste waarheden over mijzelf onder ogen wil zien, ongeacht wat het kost - zelfs voor de ogenschijnlijk hoogste prijs: afscheid te nemen van mijn illusies over hoe ik graag zou willen zijn.”

Als je hier tot in je diepste wezen achter gaat staan, zul je jezelf niet langer voor de gek houden door het voor te stellen alsof je wensen irreëel en kinderlijk zijn. Want dat is alleen een voorwendsel om niet onder ogen te hoeven zien dat je niet echt bereid bent iets van de genoemde prijs te betalen. Je ervaart de innerlijke weerstand en uiteindelijk ben je in staat die te erkennen en haar betekenis en wat er allemaal aan vastzit te begrijpen. Je zult zien dat je twijfels over de mogelijkheid om een vol, rijk leven voor jezelf te realiseren, je twijfels of je die krachten en hulpbronnen hebt, in feite je terughoudendheid toedekken om je er echt voor in te zetten; om jezelf aan pijn bloot te stellen, om eerlijke en diepgaande kontakten aan te gaan, om voorwendsels, verdedigingen en iedere vorm van destructiviteit op te geven. Je zult merken dat je niet echt diep bij het leven betrokken wilt zijn, dat je niet echt eerlijk jezelf onder ogen wilt zien, uitdaagt wat je te zien krijgt en het verandert waar dat gewenst is.

Alleen als je flink werk gaat maken van je reserves ten aanzien van je investering in het leven, van je bereidheid om aan het leven te geven en ervan te ontvangen, alleen als je onder ogen ziet en verandert wat nodig onder ogen gezien en veranderd moet worden, alleen als je het bestaan van je reserves daarin erkent en diepgaand de betekenis daarvan onder

ogen ziet, kun je van je leven een vollere, rijkere ervaring maken. Je moet volledig gaan zien hoe deze terughoudendheid, deze wezenlijke tegenzin, de reden *is* voor je duisternis, voor de moeilijkheden van je lot die je zo geneigd bent toe te schrijven aan omstandigheden die niets te maken lijken te hebben met je diepste wezen.

Als je verantwoordelijkheid kunt nemen voor de ongewenste gebeurtenissen in je leven, het doet er niet toe welke, door de link te leggen met je eigen weerstand tegen uitbreiding van je leven, dan heb je een belangrijke stap gezet in de richting van de verwijdering van deze blokkades. Als je daarmee doorgaat - en dit is het padwerk - ervaar je steeds meer van wat ik nu tegen je ga zeggen, maar wat enkel nog theorie is. Maar mijn woorden zullen een persoonlijke ervaring worden. Deze woorden zijn:

"De levensstof die je omgeeft en doordringt, bestaat uit de meest krachtige energie die je je maar kunt voorstellen. Het is de meest vormbare, de meest scheppende substantie. Het bestaat uit subtiele materie, niet zichtbaar voor het fysieke oog. Maar dat betekent niet dat het niet echt is. Het is niet minder werkelijk dan atoomenergie, die ook niet met het menselijk oog gezien kan worden. De levensenergie is krachtiger dan enige andere energie die het menselijk denken al ontdekt heeft. Het is datgene wat het leven en zijn manifestaties vorm geeft. Het is datgene wat ieder aspect van het menselijk lot vormt. Het is datgene wat alle gebeurtenissen vormt. Het is het totale geheel van het zich manifesterende bewustzijn dat deze materiële wereld vorm geeft."

Ongeacht wat het bewustzijn van andere mensen in je omgeving voortbrengt, jouw levenservaring wordt uitsluitend bepaald door wat jij produceert. Wat jij produceert bepaalt weer of een gebeurtenis buiten je invloed op je heeft of niet en hoe het dat doet. Zo'n gebeurtenis is op zichzelf nooit een reden of een laatste verklaring voor een persoonlijk lot of een persoonlijke ervaring. Het kan enkel een factor zijn die bijdraagt tot wat jij al geproduceerd hebt. Als jij bijvoorbeeld je psyche niet diepgaand bevrijd hebt van angst, negativiteit, verdedigingen, wanhoop, van niet erkende en verkeerd gekanaliseerde boosheid, en er vindt op grote schaal een catastrofe plaats, dan zal jij daarin ook betrokken worden omdat je een beeld daarvan in jezelf opgebouwd hebt. Als je in verbinding bent met de wortels der dingen, zul je het massale gebeuren niet langer gebruiken om ware zelfverantwoordelijkheid, autonomie en positieve investering in het leven weg te

rationaliseren.

De levenssubstantie is zo responsief, zo bruisend met explosieve energie, dat ze onmiddellijk beïnvloed wordt door de vormgevende kracht van het bewustzijn (het totale bewustzijn, inclusief wat zich onder de oppervlakte bevindt). Als ik 'onmiddellijk' zeg, bedoel ik dat de substantie direct reageert op iedere beweging van het bewustzijn. Maar dat betekent niet noodzakelijk dat dat onmiddellijk zichtbaar wordt. In de meeste gevallen manifesteert zich wat je opbouwt wat later in de tijd. Met andere woorden, wat je nu opbouwt, wordt je lot in de toekomst, ofwel dichtbij, ofwel ver weg, afhankelijk van het verenigend vermogen en de kracht van de energieconstellatie en van tegenstromingen die eerst opgespoord, doorgewerkt en verwijderd moeten worden. En wat je nu ervaart, is het resultaat van wat je gisteren, vorig jaar, tientallen jaren of zelf~ eeuwen geleden opgebouwd hebt. Die onmiddellijkheid bestaat niettemin, want iedere gedachte, ieder gevoel, iedere houding, iedere wilsrichting schept een gevolg in de substantie die je levenservaring vormt. Het is niet enkel het bewustzijn dat schept, noch alleen de onbewuste concepten die dat doen. Het is ook de gevoelstroom, het klimaat van je innerlijke wezen. Als je gedachten productief en positief zijn, maar je gevoelstroom is depressief en negatief en niet bereid de mogelijkheid van een gelukkige ontwikkeling te accepteren, dan verwijst dat naar verborgen bewustzijnslagen die in tegenspraak zijn met waar jij misschien op bewust niveau lippendienst aan bewijst. Dat is de reden waarom je onderzoek moet doen en de confrontatie moet aangaan met de fijnste nuances van je innerlijk wezen.

De strijd in het leven is in laatste instantie en teruggebracht tot de meest simpele termen niets anders dan de strijd tussen dat wat de uiterste werkelijkheid is in haar goedheid, haar rijkdom, haar pracht, haar blijdschap, haar eindeloze mogelijkheden voor gelukzalige groei, én dat wat duister is, beperkt, vernauwd, hopeloos, negatief en destructief. Om het nog simpeler te zeggen: tussen goed en kwaad. Alle religieuze filosofieën van alle tijden gaan uit van dezelfde basiswaarheden die steeds weer opnieuw naar de mensheid moeten worden gebracht. Maar omdat deze basiswaarheden overvloedig worden en tenslotte louter verbaal worden rondgestrooid, moeten ze opnieuw vorm krijgen, moeten ze opnieuw onder woorden worden gebracht in een taal die past bij de huidige maatschappij.

Er komt een nieuw bewustzijn op gang in deze wereld. Het begint zich te verspreiden. Het is het bewustzijn dat de wijdere werkelijkheid waarneemt achter de zichtbare, gefragmenteerde werkelijkheid - en het staat direct tot je beschikking. Dit nieuwe bewustzijn is het resultaat van wezens wier ontwikkeling en verbondenheid dieper en grondiger is dan die van de gemiddelde mens. Het zijn er misschien maar een paar, maar hun kracht is veel groter dan je je kunt voorstellen. Dit nieuwe bewustzijn wordt ook verder geholpen door wat in een ander kader ongewenst kan zijn, namelijk de vluchtige beelden die het gebruik van drugs lieten zien. Hoe schadelijk het gebruik ervan ook mag zijn voor veel individuen, vooral als het gedaan wordt door het leven en de strijd ervan te ontvluchten, vanuit een overkoepelend perspectief bekeken hebben deze opgevangen glimpjes de werkelijkheid achter de oppervlakte laten zien. En over het geheel genomen heeft de wereld, ondanks de individuele schadelijke effecten, een nieuwe impuls gekregen, waarvan de directe en indirecte gevolgen niet door de mens gemeten kunnen worden. Welnu, vrienden, jullie weten dat ik het gebruik van drugs om velerlei redenen die ik herhaaldelijk heb uiteengezet, afraad. Maar het is mogelijk dat iets wat voor een individu ongewenst is, toch over het geheel genomen in het plan der dingen een evenwicht herstellend effect heeft en zo een bijdrage aan een snellere ontwikkeling van het geheel levert.

Het ligt altijd aan het individu wat hij of zij van iets maakt. Iemand kan er voor kiezen om een eenmalige drugservaring tot een stimulans te maken om zijn persoonlijke ontwikkeling te versnellen. Of hij kan er zich aan overgeven als een laatste vlucht. Niettemin veranderen over het geheel genomen steeds meer mensen hun manier van kijken, ook zij die het als een vlucht gebruikt hebben, en deze verandering is een voorbode van een nieuwe dimensie van zijn. Bijna altijd kan de diepere betekenis van massale gebeurtenissen, hoe schijnbaar gewenst of ongewenst ze ook mogen zijn, pas heel veel later beoordeeld worden - misschien eeuwen later, als een objectief, afstandelijk, onbevooroordeeld totaalbeeld beschikbaar is en wanneer aspecten met dat specifieke gebeuren in verband kunnen worden gezien, aspecten die onherkenbaar zijn als je erin betrokken bent en te dichtbij staat om het geheel te overzien.

In de strijd tussen constructieve en destructieve houdingen moet *het weten* herwonnen worden. (Ik spreek over ‘houdingen’ en niet over ‘krachten’ omdat het woord ‘krachten’ lijkt te impliceren dat we te

maken hebben met *twee soorten* krachten. In werkelijkheid zijn de destructieve houdingen slechts vervormingen en beperkingen, waar het bewustzijn last van heeft vanwege het feit dat het zijn 'verbonden zijn', zijn kennis, als ik het zo mag noemen, verloren heeft. In de mate dat die kennis van de uiterste werkelijkheid verloren raakte, begon verhoudingsgewijs de destructiviteit.) De strijd bestaat natuurlijk uit het herwinnen van dat weten met behulp van een denken dat onwetend is. Deze strijd kun je slechts te boven komen als je naar je subtielste emotionele reacties luistert en jezelf traint ze niet langer te vergoelijken en ze als vanzelfsprekend aan te nemen of hun bestaan te ontkennen. Je moet dit doen met de hulp en onder begeleiding van andere mensen, want je kunt dat natuurlijk niet alleen. *Je verborgen welbewuste negativiteit moet erkend worden en aandacht krijgen.* Dat is de directe sleutel tot hoe je je negatieve lot schept, tot hoe je je levenssubstantie vormgeeft. Door jezelf los te koppelen van je wil om negatief te zijn en het leven op een beperkte, ongewenste manier te ervaren, word je echt hulpeloos.

De pijn van het bestaan is onenigheid binnen in jezelf. Dat is nooit een lot dat iemand anders je oplegt, of iets wat wie dan ook je aan kan doen, of iets vaags dat het 'leven' je aandoet. Het is je eigen innerlijke verdeeldheid die pijnlijk is. Het is daar waar de dualistische splitsing overheerst en waar je positieve houding constant belemmerd en bestreden wordt door je aanwezige negativiteit en destructiviteit. Hoezeer het er ook op mag lijken dat je lijden niets te maken heeft met iets in jezelf, toch moet dat het geval zijn en is het slechts een kwestie van er achter komen.

Overal waar negativiteit bestaat, bestaat ook onenigheid dus pijn*; ze bestaat in de mate dat iemand zelf ook reeds op een positieve weg bezig is.* In die individuen wier destructiviteit in hun manifeste menselijke persoonlijkheid zo totaal is dat er geen greintje geweten of schuld bestaat, is er tijdelijk een negatieve eenheid. Wreedheid, bruutheid, egoïsme - de ware criminele aard - kan in een zekere misvormde vrede en eenheid bestaan.

Pas wanneer de eeuwige geest zichzelf voldoende bevrijd heeft om een geweten te scheppen, zal de verdeeldheid in toenemende mate manifest worden. Zo zijn heel laag ontwikkelde individuen één geworden in hun boosaardige staat. Ze lijden niet veel pijn als ze de wetten van liefde en waarheid geweld aan doen. Er is dus in hen een éénheid, hoe tijdelijk

en wisselvallig deze ook moge zijn, die niettemin op dat moment een staat van eenheid is. Het is een éénheid in negativiteit. Deze éénheid moet op een zeker punt van ontwikkeling gesplitst worden om een éénheid in positiviteit te bewerkstelligen. De tussenstaat is onenigheid, waarin één aspect van de persoonlijkheid naar liefde, waarheid, integratie met het geheel en naar begrip van de uiterste werkelijkheid streeft, terwijl de andere kant naar afgescheidenheid en destructieve doelen streeft, naar angst, haat en blinde vooronderstellingen die nooit de poort naar het licht open laten gaan. De pijn van deze onenigheid wordt in laatste instantie een stimulans om je strevingen te vergroten in de richting van het overwinnen van de negatieve kant en de versterking van de positieve kant. Een dergelijke inspanning leidt tenslotte tot het nieuwe bewustzijn, het grotere bewustzijn waarin een nieuwe eenwording bewerkstelligd wordt.

De meeste mensen, met uitzondering van de weinigen die een dergelijk pad volgen, zijn zich niet bewust van hun eigen destructieve strevingen. Het is hen gelukt er niet naar te kijken en ze hebben niet in de gaten op wat voor kronkelige, misplaatste, geprojecteerde manieren hun destructiviteit zich manifesteert. Ik kan zelfs zeggen dat zelfs jullie die toch zo actief bezig zijn met het confronteren van jezelf heel vaak over het hoofd zien waar je destructiviteit bestaat en hoe deze zich uit. Je ziet niet hoe indirecte manifestaties je beïnvloeden en hoe je nog steeds geneigd bent omstandigheden buiten jezelf de schuld te geven van je negatieve ervaringen. In werkelijkheid is een negatieve ervaring uitsluitend afkomstig van de negatieve kant van je innerlijke gespletenheid. Hoe welbewuster, aandachtiger en doelgerichter je er tegen vecht, hoe succesvoller je zult zijn in het bewerkstelligen van eenheid in jezelf en daarmee in het scheppen van geheel gewenste en wenselijke levenservaringen waarbij je er diepgaand van bewust bent dat je jezelf vervult.

Als de destructieve kant in conflict is met de kant die naar ware vervulling streeft en gericht is op positieve expressie, heeft de destructieve kant heel vaak een goede reden nodig om een uitlaatklep te vinden voor een vijandige handeling en om vijandige gevoelens te rechtvaardigen. Dat is de reden waarom je vaak ziet dat mensen heel erg strijdbaar en militant worden voor een goede zaak. Ze zitten niet meer in een positie waarin ze zonder zich schuldig te voelen hun destructieve impulsen om een duidelijk destructieve reden, zoals de een of andere misdaad, kunnen uitleven. Ze hebben echt goede redenen

nodig om hun sterkte en kracht te kunnen ontladen omdat ze er niet op een positieve manier mee om weten te gaan. Deze sterkte en kracht worden dan in dienst van het kwade gesteld, terwijl de totale persoonlijkheid het kwade afwijst. Op deze wijze vinden ze een compromis door negatieve gevoelens in te zetten voor een goede zaak.

Een volgende en meer wenselijke toestand ontstaat als die negatieve gevoelens niet langer onderdrukt worden en daarom ook geen uitlaatklep behoeven. Dan kun je een goede zaak omhelzen zonder dat die als uitlaat dient voor negatieve gevoelens, voor onderdrukte vijandigheid, omdat je dan veel directer en meer accepterend met je vijandigheid omgaat. Dit is het moeilijke knooppunt waar heel veel mensen steeds maar weer over struikelen. En ook jullie hier, die zo ijverig en met zoveel goede wil aan het werk zijn, struikelen telkens weer over de moeilijkheid dat je niet goed weet hoe je op de juiste manier je negativiteit moet bevechten en hoe je die op een goede manier moet accepteren. Want zowel het ermee aan de slag gaan als het accepteren ervan kan zowel op een constructieve manier als op een zelfvernietigende, misvormde manier gebeuren. Als dat laatste het geval is, dan vergroot zich de gespletenheid en de pijn van de onenigheid.

Het bevechten van de destructieve kant moet niet gebeuren door te ontkennen wat er is, totdat je niet meer weet dat het er is. De strijd moet gestreden worden door al je energie actief te richten op een moedige erkenning van de negatieve krachten in je, zelfs als die zich zo indirect manifesteren dat ze heel onschuldig lijken. Welke indirecte manifestaties zijn er zoal? Laat me er nog eens een paar noemen zodat je er attent op kunt zijn: gebrek aan energie, vermoeidheid, angst, depressie, hopeloosheid, ziekte, frustratie, mislukkingen, gebrek aan succes, gevoelens van onvermogen, vreugdeloosheid, lusteloosheid. Dit zijn allemaal onmiskenbaar tekenen dat er een destructieve kracht in je zit die je nog niet volledig hebt erkend, herkend, begrepen en geaccepteerd, en waar je nog aan vasthoudt omdat je hem als een pseudo-verdediging beschouwt die je niet van plan bent op te geven. Dat is de reden waarom je het ontkent. Je kunt nooit iets kwijtraken waarvan je niet eerst het bestaan in jezelf accepteert. En het lukt je niet om dat aan jezelf kenbaar te maken tenzij je het echt wilt opgeven. Als je er eenmaal voor kiest om de confrontatie ermee aan te gaan, moet je aandacht geven aan de tekenen en moet je de indirecte manifestaties van je destructiviteit erkennen en zien dat ze in de geheime gebieden

van je innerlijke zelf heel welbewust zijn. Test je reacties of je ze echt wilt opgeven. Vraag je dan af of het feit dat je eraan vasthoudt, niet heel veel te maken heeft met je ongelukkig zijn, met je moeilijkheden en je onvervuld zijn. Kun je je echt helemaal vervuld voelen, zodanig dat je al je sluimerende talenten gerealiseerd hebt, als er nog steeds destructiviteit in je zit waar je hardnekkig aan vasthoudt - zo sterk dat je er niet eens meer van wilt weten? Als je je in het volledige bezit voelt van je harmonieuze krachten om om te gaan met wat er op je weg komt, en als je je kracht voelt groeien door het aanpakken en uitdagen van door jezelf voortgebrachte moeilijkheden, dan voel je dat je innerlijk groeit, je voelt het als een onwillekeurige beweging die indirect volgt, alsof die niets te maken heeft met je bewuste inspanningen. Dat gebeurt als je jezelf er toe verbindt om ieder spoortje van het kwade, van negativiteit en van destructieve gevoels- en gedragspatronen uit te wissen.

Wees niet bang om dat te erkennen, vrienden, want je angst ervoor is oneindig veel erger dan het feit van je negativiteit zelf. Herken, erken en accepteer het. Alleen dan kom je eruit. Alleen dan verzoen je de juiste manier om het kwade in je te bevechten met de juiste manier om het te accepteren. Dit laatste helpt je bij het eerste. In feite kun je zonder dat laatste het eerste niet volbrengen. Daarom moet je, om deze strijd productief te maken, om jezelf echt te accepteren zonder zelfgenoegzaam te worden, heel systematisch te werk gaan. Zo'n zinvolle aanpak kan in de volgende simpele fasen uiteengezet worden: ten eerste, sterk je wil om alle negativiteit te herkennen en te elimineren. Verbind jezelf er toe dat te willen en vraag om innerlijke hulp. Zeg dat ook met zoveel woorden tegen jezelf, heel bondig en beslist. Luister vervolgens naar je eigen innerlijke antwoord. Stap niet over dit innerlijke antwoord, dit vage weerstandsgevoel heen. Erken deze weerstand heel uitdrukkelijk. Besef dat dat betekent dat je het zo wilt houden, dat je het niet los wilt laten, en dat je dit feit voor je bewustzijn verbergt. Denk eens na over de effecten van dit gegeven en maak je deze verborgen bedoeling meer bewust. Overweeg dan de mogelijkheid dat dit feit grotendeels verantwoordelijk is voor alles wat je in je leven anders wilt. Stop niet met zoeken naar de verbindingslijnen tussen je lijden, je onvervuld zijn, je ongelukkig zijn en het feit dat je innerlijk weigert om je nog steeds voortdurende negativiteit op te geven. Alleen als je dit proces doorgewerkt hebt, als je de verbinding helder en duidelijk ziet, als je vervolgens alle weerstand overwonnen hebt en een volledig positieve respons krijgt op

je inspanningen en je inzet om negativiteit uit te wissen, pas dan zul je de waarheid van wat in deze en vorige lezingen gesteld wordt, ervaren: dat je de kracht hebt om de meest gewenste levenservaring te scheppen die je kunt bedenken. Je zult zonder een greintje twijfel weten dat de constructieve levenskracht er onbeperkt voor je is en dat die zich steeds naar nieuwe gebieden van blijdschap en genot uitbreidt naarmate grotere innerlijke kracht en meer hulpbronnen zich manifesteren.

Telkens waar en wanneer je twijfels hebt ten aanzien van je vervulling en je mogelijkheden om nieuwe en betere levenservaringen te scheppen, moet je met een heldere innerlijke blik kijken naar de daarmee corresponderende innerlijke negativiteit die zichzelf niet wil opgeven. Als deze lezing echt wordt gebruikt en in praktijk gebracht, zal ze een heel substantieel instrument zijn om de blokkade die je misschien als hindernis in je verdere vooruitgang gevoeld hebt, te overwinnen. Maak heel precies gebruik van deze aanpak.

Mogen jullie allen nieuwe stof en een innerlijke energie en kracht met je meedragen, opgewekt door je goede wil, je toenemend begrip dat je tot een besluit brengt om op een nieuwe manier met je klachten om te gaan: “Ik wil de oorzaak in *mijzelf* zoeken in plaats van bij anderen, zodat ik vrij word om lief te hebben en te leven. Ik zal het schijnbare risico nemen om dat te doen en zo zelfrespect, moed, eerlijkheid, kracht en positieve energiepatronen tot stand brengen.” Als er maar een zaadje, een deeltje van deze woorden vanavond van hier wordt meegenomen, dan is dit zeker een vruchtbare avond geweest.
Wees gezegend, jullie allemaal, lieve vrienden, zodat jullie de goden worden die jullie potentieel zijn.”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1970.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'The Meaning of the Human Struggle'.
Vertaling door Ernst Winkler in 1988; herzien en bewerkt in 1991
t.b.v. Padboek I1 'Voortgaan op je Pad, van Overleven naar Leven'.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009.*

181/16